

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

פרשת נצבים-וילך

"בג המלך – פת וילך"

את פרשת נצבים, תמיד קוראים בתורה בשבת שלפני ראש השנה. לפעמים יחד עם פרשת וילך, ולפעמים פרשת וילך נקראת בנפרד אחרי ראש השנה. גדולי ישראל נתנו לנו סימן מתי "ניצבים" ו"וילך" נקראות יחד ומתי מפרידים אותם, הסימן הוא בְּמִילִים מתוך פסוק בספר דניאל: "וימן להם המלך דבר יום ביומו מפתבג המלך ומיין משתיו", כאשר המילים "פת בג המלך" מרמזות לנו מתי נפריד את "ניצבים" מ"וילך": אם "המלך" = ראש השנה בו אנו ממליכים את ה' למלך על העולם, חל בימים "בג" = שני או שלישי, הרי "פת" = פותתים, מפרידים את וילך מניצבים. ובלשון ה"טור": "בג המלך-פת וילך".

יש מעלה מיוחדת המתגלה דווקא כאשר קוראים פרשיות אלו בשני שבועות נפרדים. פרשת נצבים רומזת על מצבו של היהודי כפי שנברא על ידי הקב"ה, שהוא בן אברהם יצחק ויעקב, לפני שהתחיל את עבודת ה' שלו בעולם. גם במילה הראשונה של הפרשה זה בא לביטוי: "אתם ניצבים היום" – כמו שאתם. ואילו פרשת וילך רומזת על מצבו של היהודי בגמר ושלימות עבודתו, אחרי שהוא "הלך" = עלה ממדרגה למדרגה ברוחניות. גם זה בא לביטוי במילים הראשונות של הפרשה: "וילך משה גו'.. בן מאה ועשרים שנה אנכי היום". כלומר, אחרי שהוא גמר והביא לידי שלמות את תפקידו ועבודתו בעולם.

ומכיוון שבכל יהודי יש ניצוץ מנשמתו של משה רבינו, הרי הדבר רומז לשלמות עבודתו של כל יהודי, למצב של "הרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה". ואין הכוונה חלילה להסתלקות הנשמה מן הגוף, אלא שנמצאים בעולם הזה, נשמות בגופים, בכל התוקף של בריאות הגוף, לאורך ימים ושנים טובות ועד לחיים נצחיים, ובמצב זה עומדים בדרגה הכי נעלית, כמו לפני הירידה למטה ("תשוב אל האלוקים אשר נתנה"), ובאופן נעלה יותר באין-ערוך ("וילך"), כיון שישנו העילוי של גמר ושלימות כל העבודה.

וברור שכאשר משווים את המצב לפני למצב שאחרי – רואים יותר את השלמות שנפעלה על ידי עבודת האדם יותר מהשלמות שהייתה באדם לפני העבודה, מה שלא כל כך בולט כששתי הפרשיות נקראות באותה שבת.

שבת שלפני ושבת שלאחרי

מעלה נוספת בכך ששתי הפרשיות נקראות בנפרד היא שפרשת וילך, המרמזת כאמור על עבודת האדם, נקראת בעשרת ימי תשובה. **בין** ראש השנה ליום כיפור יש שבעה ימים – כל שבעת ימי השבוע – שהם כנגד ימי השבוע בכל השנה כולה: בהם ניתנת לנו ההזדמנות לתקן ולהשלים את העבודה של השנה שחלפה, ולהתכונן לעבודה בשלמות בשנה החדשה. ומכיוון שעניינה של השבת הוא גמר ושלימות עבודת השבוע כולו, הרי ששבת שובה, שהיא כנגד כל שבתות השנה, כוללת בתוכה את עבודת השנה כולה. "וילך" ממש!

גם עצם מציאות הזמן הוא דבר נברא, כמו כל הבריאה. כך נברא היום הראשון עם הייחודיות שלו, היום השני וכך הלאה כולל השבת. אולם עוד לפני בריאת העולם הייתה מציאות של שבת – שהיא מעל הזמן. שבת זו הייתה קיימת רק ב"מחשבתו" של הבורא, והיא המכונה "שבת שלפני הבריאה", לפני העבודה הרוחנית והתיקון שפועל האדם בבריאה. לאחר מכן ישנה השבת שבסיום ששת ימי הבריאה, המסמלת את השלמות שלאחר עבודת האדם.

אם כך פרשת נצבים, הנקראת לפני ראש השנה, מקבילה לשבת שלפני הבריאה, לפני עבודת האדם בעולם, ופרשת וילך – לשבת שלאחר שלמות הבריאה. לאחר עבודת האדם.

סמוך ליום ראשון – אך לא בו

יש קשר מיוחד בין ראש השנה לבין יום ראשון בשבוע. כפי שאנו אומרים גם בתפילת החג: "זה היום

עצם מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

תחילת מעשיך, זיכרון ליום ראשון". כל יום ראשון בשבוע הוא בדוגמת היום הראשון לבריאת העולם שעליו נאמר בתורה "יום אחד" – שעדיין לא נברא אף יצור והיה ה' יחיד בעולמו. וכמו שאנו אומרים ב"שיר של יום" ליום ראשון: "לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה" – שה' היה יחיד בעולמו.

אולם בריאת העולם התחילה בכ"ה אלול, ובראש השנה היה יום שישי, ולא ראשון. אם כן, מדוע קוראים לו "זיכרון ליום ראשון"? - משום שביום זה נברא האדם, שהוא, ובמיוחד עבודתו בעולם, היא עיקר מטרת הבריאה כולה. שכן על ידה נפעלת השלמות בה חפץ ה' - לגלות אלוקות בעולם על ידי קבלת מלכותו של הקב"ה. ואכן כבר ביום בריאתו קרא אדם הראשון לכל היצורים ואמר להם "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו" והמליך את הקב"ה למלך על כל הארץ על ידי ההכרזה "ה' מלך גאות לבש", מלך יחיד בעולמו.

כלומר, בראש השנה הביא האדם בעבודתו את העולם לאותו מצב כמו שהיה ביום הראשון לבריאת העולם, שה' יחיד בעולמו גם לאחר שנבראו הנבראים. מעין זה מתרחש בכל ראש השנה בה עבודת האדם היא להמליך את ה', כפי שאומרת הגמרא "אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם".

ראש השנה עצמו לא יכול לחול ביום ראשון בשבוע, כפי שמובא להלכה: "אין קובעין ראש השנה לא ביום א' ולא ביום ד' ולא ביום ו'. וסימנו – "לא אד"ו ראש". אך כשראש השנה חל בסמוך ביותר ליום ראשון, ביום שני (=כפי שהייתה הקביעות בשנה בה נאמרה השיחה – ה'תשנ"ב), מודגש ביותר הקשר ליום ראשון – המלכת ה' למלך יחיד בעולמו.

יחד עם זה, העובדה שראש השנה לא חל ביום ראשון אלא ביום שני, מדגישה שבראש השנה יש חידוש ותוספת יותר מביום ראשון. ומה היא התוספת? החידוש שפועלת עבודת האדם בעולם.

רק לנו יש את הכוח!

ואם נשאל: איך ייתכן שהאדם מוסיף שלמות ועילוי בפעולת הקב"ה?! ניתן להסתכל בסיפור התורה אודות סיום וגמר בריאת הבריאה כולה ביום השישי. שם נאמר: "אשר ברא אלוקים לעשות". מפרש רש"י: לכאורה המילה "לעשות" מיותרת, אלא שהיא באה ללמדנו שאחרי שאלוקים גמר את כל הבריאה, אנחנו צריכים עוד "לעשות" – לתקן!

על האדם, בקיום התורה והמצוות שלו, לגרום שהעולם, שמצד עצמו אינו שייך לקבל גילוי אלוקות אלא רק דרגה נמוכה יחסית שהיא בערך אליו – יהיה ראוי, ואכן תתגלה בו, אלוקות בדרגה גבוהה הרבה יותר, הרבה מעל העולם.

כך גם עשה אדם הראשון: קודם כל הכריז בכל העולם "ה' עושנו" – אלוקות שבערך לעולם, הדרגה שעל ידה נעשית ההתהוות, הקיום והחיות של העולם. ואז הוא פעל בעולם את הכתרת המלך "ה' מלך גאות לבש" – דרגת גילוי אלוקות שבאין ערוך כלל לעולם.

גם בפרקי אבות שנאמר השבוע, פרקים חמישי ושישי, רמז הכוח הזה שישנו בעבודת האדם דווקא: פרק חמישי מתחיל "בעשרה מאמרות נברא העולם" – הדרגה שהיא בערך לעולם כפי שהוא מבריאתו. ואילו פרק שישי מתחיל "שנו חכמים בלשון המשנה" עבודת החכמים (היהודי) בעולם.

אחדות, מחלוקת ואחדות גבוהה יותר

ביום ראשון, כאמור, עדיין שררה בעולם אחדות. לא היו הבריות החשות עצמן כישות נפרדת ו"חלוקות" – לא מרגישות ולא מודות בשייכותן לבורא. זה שראש השנה לא יכול לחול ביום ראשון - מדגיש את חשיבות עבודת האדם: עלינו לעבוד דווקא בעולם בו יש "מחלוקת" (וכמאמר חז"ל שביום שני נבראה המחלוקת), ולגרום בו עצמו את האחדות. אחדות שלמעלה מזו של היום הראשון, אחדות בה יש את העולם, והוא

מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

"מסכים" לאלוקות. כך מתקיים רצון ה' "להיות לו יתברך דירה זו בתחתונים". זוהי אחדות בדרגה גבוהה הרבה יותר – אחדות שלמעלה מהמחלוקת.

רבי סעדיה גאון מציין שפרשת וילך היא במקור פרשה אחת בלבד, וכן גם מונים את פרשיות התורה (53 פרשיות ולא 54). אולם בשנים מסוימות מפרידים אותה לשתים: ניצבים ווילך. אם כן גם פה יש לנו אותו רעיון: אחדות (פרשה אחת), ואז פירוד ביניהם (ניצבים לפני ראש השנה ווילך אחרי) על מנת להגיע לאחדות נעלית הרבה יותר: אחדות של שלמות עבודת האדם בעולם, הגורמת שגם העולם עצמו (שנקרא "עולם" משום שבטבעו הוא מעלים ומסתיר את האלוקות המחייה אותו) מסכים עם גילוי דרגת אלוקות שבאין ערוך אליו לגמרי. דרגת וילך.

שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה!

בסימן שקבעו חכמים לחלוקת פרשת ניצבים וילך יש גם תוכן נוסף: "פתג המלך" הוא מאכל המלך (בלשון כשדית), ומשמעות הדבר היא שבראש השנה (שנקרא "המלך") מזמין הקב"ה לכל יהודי את כל צרכיו לכל השנה כולה (כהמשך הכתוב "דבר יום ביומו"). זה צריך להיות גם לפני עבודתם של ישראל, שהרי ההלכה מחייבת את בעל הבית (וכן את הקב"ה שהוא בעל הבית שלנו) לתת לפועליו (אנחנו) סעודה בהרחבה, ואפילו באופן של **עשירות!** אז לכל הדעות לאחר העבודה מגיע לכל אחד ואחת שנה טובה ומתוקה! וכש"וילך" חל בשבת שובה, הרי זה כולל גם ובעיקר את ההליכה שבסיום כל העבודה כולה – הליכת כל ישראל לבית המקדש בגאולה השלישית בקרוב. כמצוין בפרשת וילך בקשר למצוות "הקהל" שכל ישראל "האנשים, הנשים והטף" באים לראות את פני ה'. ובפרשת ניצבים כתוב "ושב ה' אלוקיך את שבותך ורחמך, ושב וקבצך" בגאולה האמיתית והשלמה במהרה בימינו אמן! (ע"פ שיחת ש"פ ניצבים-וילך, ה'תנש"א)

לפרסם בעיתונים... (מדברי הרבי בשיחה)

לאחרי עבודתם של ישראל בתקיעת שופר .. מקיים הקב"ה הבטחתו "והיה ביום ההוא ייתקע בשופר גדול", ולא רק בלשון עתיד, אלא בלשון הווה, ועד בלשון עבר, שכבר הייתה התקיעה בשופר גדול, ותיכף ומיד "נפטרין לבתיהם לשלום", לבית האמיתי דכל אחד ואחד מישראל – בית המקדש השלישי בגאולה השלישית .. בקדש הקדשים.

ועוד והוא העיקר – שכן תהיה לנו בפועל ממש. ויתירה מזה, שכבר הייתה לנו, בלשון עבר, ובפרט על פי הפתגם הידוע של רבותינו נשיאנו על דבר הפירסום דביאת המשיח בעיתונים, כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה, שנתפרסם בכמה וכמה עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה **(המלך המשיח)** בא, ותיכף – כבר בא – בפועל ממש .. ובגילוי לעיני כל באי עולם .. ותיכף ומיד ממש.

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה
להשתדל בעבודת התפילה בערבית בליל א' של ראש השנה, שצריך להיות מעין ושמך
מהעבודה שראינו בכך אצל רבותינו נשיאנו.
לקבל החלטות טובות בנוגע להקלה קהילות בשבת, ובנוגע לנתינת צרכי השבת
(וכל השבוע) לכל הזקוק לכך.
להוסיף ולפרסם בעיתונים עוד יותר ש"הנה זה משיח בא" ותיכף –
כבר בא בפועל ממש.

בזכות נשים: 050-584-5894 DvashMalchus@Gmail.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

ברכות ערב ראש השנה

משמעות "ימי הדין" – הצלה וגאולה

עשרת ימי תשובה נקראים "ימי דין". מה היא המשמעות העמוקה של עשיית דין על פי תורה? בתורה מופיע פסוק דין בנושא מהקב"ה בפסוק: "ושפטו העדה והצילו העדה". כלומר: משמעות הדין ("ושפטו העדה") היא על מנת שיהיה הוספה בעניין של "הצילו העדה", הוספה בעניין של הצלה וגאולה. אם כך, כידוע מה שכתוב במדרש: "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות", כמו שכתוב בתהילים: "מגיד דבריו ליעקב, חוקיו ומשפטיו לישראל". דבריו, חוקיו, משפטיו: הקב"ה עצמו מקיים את מה שהוא מצווה עלינו לעשות. וזה אומר שהוא עושה לנו דין בימים אלו רק כדי להוסיף בהצלתנו וגאולתנו, ובפרט בגאולה האמיתית והשלמה.

ובאמת כתוב להלכה, שעם ישראל מיוחד בכך שעוד לפני שהתחיל המשפט שלו בראש השנה, הוא כה בטוח בניצחונו במשפט, עד שכבר מתחיל לחגוג בבגדי לבן והכנת מאכלים ומשקאות לראש השנה כמו שכתוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים".

שלמות מלכות ה' מתגלה ע"י משיח

שלמות ההצלה של "הצילו העדה" משמעותה הצלה מהמצב הנוכחי שלנו, לגאולה האמיתית והשלמה. הצלה זו היא גם לגבי מי שמרגיש שלא חסר לו כלום, וטוב לו כעת גם בגשמיות וגם ברוחניות. גם לגבי יהודי כזה יש צורך בגאולה. כיוון שכל עוד לא הגיעה הגאולה האמיתית והשלמה, הרי גם מי שנמצא בסמיכות הכי גדולה למקום המקדש אומר כל יום בתפילתו: "מפני חטאינו גלינו מארצנו" ואין לו את המקדש! וכן מצוות מסויימות אין לו יכולת לקיים. למשל מצוות יובל, שמתחילה בראש השנה של שנת החמישים, וחלה רק כאשר כל ישראל על אדמתם. שנת היובל היא הדוגמא הטובה ביותר גם לגאולתו של מי שסובר שטוב לו ואין לו צורך לצאת מהגלות – בשנת היובל משתחררים לחופשי כל העבדים העבריים, כולל עבד נרצע, שרצעו את אזנו משום שאמר "אהבתי את אדוני" וסרב לצאת לחופשי. השייכות של יום הדין – ראש השנה – לגאולה האמיתית והשלמה מודגשת במיוחד: עבודתו העיקרית של יום זה היא שאנו ממליכים את הקב"ה למלך, "שתמליכנו עליכם". והרי שלמות מלכות ה' קשורה ומתגלה בשלמותה על ידי המלך המשיח, שעניינו "ספירת המלכות". אם כן, בעמדנו כעת, על פי כל הסימנים, ברגעים האחרונים לפני הגאולה – הדין בימים אלו צריך להביא את העיקר והשלמות, את הגאולה האמיתית והשלמה.

ותיכף ומיד ממש – מבלי להיכנס לויכוחים בזה – אין לכך זמן, כי צריכים כבר ללכת לקבל את פני הגאולה האמיתית והשלמה ודוד מלכא משיחא, והרבי בראשנו!

כל יהודי - מלך

בשבת שלפני ראש השנה, ממנה מתברך ראש השנה, קראנו את פרשת נצבים. הפרשה פותחת במילים "אתם נצבים היום כולכם", ואז מפרטת את כל דרגות היהודים: החל מראשי העם, ועד לנחותי הדרגה ביותר. כך מוגדר מצבו של כל יהודי במילה "נצבים", לה יש במקורותינו שתי משמעויות: נצבים - קיימים ועומדים, היינו שזוכים בדין ("הצילו העדה"). וכן: נצבים, מלשון "נצב מלך" - מלמד על מעמד המלכות של כל אחד ואחת מישראל.

כל יהודי ניצב בראש השנה כמו מלך, ולא סתם מלך, אלא מלך שמקבל מהקב"ה, אותו הוא מכתיר בראש השנה. אליו הוא קרוב, וממנו הוא מקבל את כל ההשפעות הטובות כפי שמגיע למלך. וללא כל השתדלות מצדנו, שהרי למלך אסור לעשות מלאכה כשמישהו אחר יכול לעשות בשבילו! מלכותו זו של היהודי מתבטאת לא רק במלכות על המציאות מסביבו, אלא אף על כל סדר ההשתלשלות – כל העולמות הרוחניים עד לעולמנו אנו.

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

נצבים – וילך

כשעומדים "נצבים" באופן כזה, יש לנו הכח לכך שתיכף אחר כך יהיה העניין של "וילך" (הפרשה הסמוכה ל"נצבים"). ומה היא הליכה זו? ההליכה והעליה ממצב של גלות למצב של גאולה. הליכה של כל יהודי הארצות לארץ ישראל, ובפרט כפי שהיא תהיה תיכף במצב האידיאלי שלה – בגאולה האמיתית והשלמה. וגם בגאולה עצמה ממשיכה ההליכה והעליה "מחיל אל חיל" עד לשלמות המתוארת בפרשת "וילך" במילים אותם אומר משה: "היום מלאו ימי ושנותי" - שלכל יהודי יש ימים ושנים מלאים בתורה ומצוות. ואת הכח לזה הוא מקבל ממשה רבינו, כפי שכתוב שבכל יהודי יש ניצוץ מנשמתו של משה. וההליכה הזו צריכה להיות 'מי"ד'! מה הם ראשי התיבות מי"ד? אחד מהם הוא משה (רבינו), ישראל (הבעש"ט), דוד (המלך). שלושת האישים הללו קשורים לגאולה: משה עליו נאמר "גואל ראשון (=ממצרים) הוא גואל אחרון", הבעש"ט שהמשיח אמר לו שהתגלותו (של המשיח) תהיה "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה" – כשמעיינות החסידות יתפרסמו ויופצו בעולם, ודוד המלך המכונה "דוד מלכא משיחא". שלושת האישים הללו, הקשורים לגאולה נמצאים במילה אחת שמשמעותה "מיד". גאולה מיד. ודווקא בסדר זה: משה רבנו הוא מביא לנו את התורה כולה, כולל גם את מעיינות רבי ישראל הבעש"ט, המביאים את "דוד מלכא משיחא". ובפרט שהאות י' שהיא בצורת נקודה מורה על גילוי נקודת היהדות על ידי רבי ישראל הבעש"ט. כך מחברים את גואל ראשון עם גואל אחרון ומביאים את הגאולה מיד.

עצמותו של משיח היא דבר אחד עם עצמות אין סוף

אולם לא רק בראש השנה מתחילות כל הפעולות האלו. הרי כבר בערב החג אנו מצווים להתחיל להכין את צרכי החג, ואנו כבר יודעים שנזכה בדין. ובכלל ערב והכנה הם מעין הדבר שמתכוננים אליו, ובפרט ההכנות של ערב ראש השנה שמשפיע על כל השנה כולה. אם כן, כבר בערב ראש השנה מתחיל כל העניין של "והצילו", "נצבים" ו"וילך", ההכנה וההתחלה לגאולה. בדורות האחרונים התגלה עוד יותר הקשר בין הגאולה לערב ראש השנה. בכ"ט אלול בשנת תקמ"ט נולד האדמו"ר רבי מנחם-מענדל. לימים - האדמו"ר השלישי בשושלת חב"ד, המכונה בדרך כלל בשם "האדמו"ר הצמח צדק", על שם ספרו התורני הקרוי בשם זה. שני שמות אלו (שהם גם הגימטריא של שמותיו: "מנחם" בגימטריא "צמח" ו"מענדל" בגימטריא "צדק") הם גם שמותיו של מלך המשיח. כפי שאומרים ב"הושענות" - "איש צמח שמו", כשהכוונה למלך המשיח. וכן "משיח צדקנו", "והיה צדק אזור מתניו". לא רק בשמו קשור הצמח צדק למשיח, אלא בכך שתורתו ומהותו הפנימית כוללת בתוכה את תורתם ומהותם של אדמו"רי חב"ד כולם, אלו שהיו לפניו, ואלו שבאו אחריו. ומכיוון שאדמו"רי חב"ד, ותורת חסידות חב"ד עניינם הפצת מעיינות פנימיות התורה, דבר שקשור ומביא להתגלות המשיח, הרי הם קשורים עם הגילוי של משיח. נמצא שביום הולדתו, בערב ראש השנה, גובר העניין של משיח, שהרי ביום ההולדת (כך כתוב בגמרא) מזלו של האדם גובר. ובעל יום ההולדת עושה את כל התלוי בו – וממילא בוודאי שהדבר פועל את פעולתו – שיהיה הגילוי של שמו של משיח, ועוד יותר – הגילוי של משיח עצמו (שהוא למעלה גם משמו), עצמותו של משיח שהיא דבר אחד עם עצמותו של הקב"ה, עצמות אין סוף.

מה הקשר בין שבת לראש השנה?

עניין זה, שכבר בערב ראש השנה מתחיל הקשר לגאולה, מודגש עוד יותר כאשר הוא חל ביום ראשון, ואז הוא נמצא בין שני ימי סגולה: שבת לפניו וראש השנה אחריו: השבת נקבעה משמיים – כל יום שביעי הוא שבת. גם קדושתה היא למעלה מכל העולמות בדרגה גבוהה ביותר. לעומתה, את זמנו של ראש השנה, כמו כל החגים, קובעים בני ישראל: מכיוון שקביעת ראש חודש תלויה בקידוש החודש של בית דין, הקובע בסופו של דבר אם החודש יהיה מלא או חסר, הרי תאריכי החגים כולם (כולל ראש השנה) תלויים בישראל, ומתקדשים על ידי ישראל. ערב ראש השנה שחל ביום ראשון (כפי שהיתה הקביעות בערב ראש השנה ה'תשנ"ב, בה נאמרה השיחה) מחבר את שני הימים, ופועל שקדושת השבת, שהיא למעלה מכל העולמות, תחדור בראש

עצם מלכות

"הדבש, שרומז על שלימות הגילוי דפנימיות התורה לעתיד לבוא" (חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב)

השנה ובתוך כל העולמות. כמו כן, בכיוון ההפכי, הוא מגלה איך שכל אחד ואחת מישראל הוא "מלך" ובעל הבית על השבת, ולא רק על שבת רגילה אלא "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" – כפי שמכונה הגאולה בנוסח ברכת המזון.

נפלאות "בכל מכל כל"

ובפרט שזו (ה'תשנ"ב) שנה שיהודים קבעו את ראשי התיבות שלה: היה תהא שנת נפלאות בכל, נפלאות בכל ענייני השנה, על ידי שהגאולה באה מיד. ואמרו חז"ל שעל שלושת האבות נאמר "בכל מכל כל". ומכיוון שכל אחד ואחת מישראל, אנשים נשים וטף, הוא יורש של כל אחד משלושת האבות ושל כולם יחד, הרי מובן שכל אחד ואחת מישראל מקבל בפשטות "בכל מכל כל" בגשמיות וברוחניות, עם כל הפירושים שבדבר. החל מהפירוש העיקרי – שעוד ברגעים האחרונים של הגלות יהיה לכל אחד ואחת מישראל "בכל מכל כל", שכל ענייניו יהיו באופן הכי טוב והכי מושלם ("לא חסרו שום טובה"). כתיבה וחתומה טובה לכל אחד ואחת מישראל, עם חיים בפשטות – גוף בריא ונשמה בריאה, הן בגשמיות והן ברוחניות.

ועוד ועיקר – שזה מביא מיד לתכלית השלמות ד"בכל מכל כל" – הגאולה האמיתית והשלמה. ובאופן שזה פועל גם על העבר, כי אף על פי שברגע זה ממש הרי משיח עדיין לא בא, הנה כאשר הוא יגיע ברגע שלאחרי זה – הוא ישנה (על ידי הכנסת האל"ף של "אלופו של עולם") גם את הרגעים שלפני זה (של ה"גולה") שיהיו גם הם חלק מהגאולה. והולכים מיד לבית המקדש ולקדש הקדשים ולאבן השתיה, הנמצאת בגלוי ללא שינוי בקדש הקדשים, שזה מחזק את התביעה לגאולה מיד.

שלמות מלכותו יתברך קשורה ומתגלה על ידי משיח (מדברי הרבי בשיחה)

בראש השנה היא העבודה דקבלת מלכותו יתברך, למלאות בקשתו של הקב"ה "תמליכוני עליכם" .. שמלכותו יתברך קשורה ומתגלה בשלימותה על ידי דוד מלכא משיחא (שעניינו "ספירת המלכות") .. ויש לומר שהשייכות דערב ראש השנה עם הגאולה נתגלתה יותר בדורות האחרונים – ע"י יום הולדתו של הצמח צדק ביום זה (בשנת תקמ"ט): שמו של הצמח-צדק (כפי שנקרא על שם תורתו) הוא שמו של משיח צדקנו, שנקרא "צמח" ונקרא "צדק" .. הצמח-צדק – הנשיא השלישי דנשיאי חב"ד - כולל בתוכו את כל הנשיאים .. שרבותינו נשיאינו .. קשורים עם הגילוי דמשיח צדקנו, ובמיוחד כ"ק מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו .. ומזה מובן שביום הולדתו של הצמח-צדק (בערב ראש השנה), שאז הרי "מזלו גובר" - גובר העניין דשמו של משיח, ובעל יום ההולדת עושה כל התלוי בו – וממילא בוודאי שזה פועל את פעולתו – שיהיה הגילוי דשמו של משיח, ויתירה מזו – הגילוי דמשיח עצמו (כפי שהוא למעלה משמו) .. שנוסף על הגילוי דשמו של משיח .. קיימת גם העצמות דמשיח צדקנו, שזה דבר אחד עם עצמות אין סוף. ולכן הגילוי דמשיח (בערב ראש השנה) קשור עם קבלת מלכותו יתברך בראש השנה. ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש .. מתגלה משיח צדקנו באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה": הנה משיח כפי שנקרא "צמח", הנה משיח כפי שנקרא "צדק", הנה משיח כפי שנקרא "יוסף יצחק" (שמו של כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו), ועוד ועיקר - הנה משיח כפי שנקרא "דוד מלכא משיחא".

"המעשה הוא העיקר" - ההוראות לפועל שמביא הרבי בשיחה

להיות בטוחים שזוכים בד"כ בערב ראש השנה ועד שהגאולה באה מיד.
 לדעת שקבלת מלכותו יתברך בראש השנה קשורה ומתגלה בשלמותה על ידי המלך המשיח.
 לנצל את היום של ערב ראש השנה להוסיף בצדקה ובכמה עניינים טובים.
 להוסיף במיוחד בלימוד תורתו של האדמו"ר הצמח-צדק (שיום הולדתו חל בערב ראש השנה) וקיום הוראותיו.